

Cimrmanovy stopy na severu

Při sepisování světoznámé hry *Dobytí severního pólu* se chtěl její autor, ve všech uměleckých, vědeckých a sportovních disciplínách zářící Jára Cimrman, inspirovat poměry na dalekém severu. A proto se tímto směrem také vypravil, aby vstřebal tu správnou atmosféru, kterou by posléze vykreslil ve svém vynikajícím díle. Kvůli omezeným finančním prostředkům však doputoval pouze na sever Čech, přesněji na okraj Ústí nad Labem.

Uvědomil si, že veškeré plány jsou beztak k ničemu, protože situace je daleko proměnlivější, než si člověk dokáže vůbec představit. Severočeská krajina, především impozantní zákruty řeky Labe a k nebi se tyčící kopce Českého středohoří, vlastně ztuhlé kužele hustého magmatu, ho natolik uchvátily, že se rozhodl prozkoumat ony končiny důkladněji. Vzhledem ke svému geniálnímu nadání a bujaré fantazii si byl zcela jist, že s popisem severního pólu a Severního ledového oceánu si ve své hře už nějak poradí.

Několik dní se toulal v okolí Vrkočského vodopádu, naslouchal jeho hrozivému hukotu a temnému dunění, kochal se překrásným pohledem z proslulé Panenské skály a Vaňovské vyhlídky a oddával se turistice, což byla jeho oblíbená sportovní disciplína, v níž dlouhodobě dosahoval znamenitých výsledků. Ač netrénovaný, vylezl s použitím své nezlomné vůle na jakýkoliv kopec a dokonce z něho dokázal i slézt dolů. Nejlépe investované peníze jsou do zážitků, ty vám nikdo nesebere, to bylo vždycky oblíbené Cimrmanovo heslo.

Dnes zcela přesně víme, že při toulkách vzrostlými lesy se ještě více prohloubil jeho už beztak hluboký vztah k přírodě. A jelikož byl Jára Cimrman zvyklý zanechávat všude tam, kudy prošel, výrazné stopy, učinil tak i na Ústecku. Protože se zrovna nacházel v životní etapě, kterou výrazně ovlivňoval jeho vztah k chovatelství, obzvláště k chovu harckých kanárů, rozhodl se, že na pokraji ústeckých hvozdů z klád a pařezů vyřeže sochy zvířat. Soška harckého kanára byla, traduje se, obzvláště zdařilá. Bohužel se nedochovala. Dnes přesně nevíme, co Járu Cimrmána vedlo k tomu, aby harckého kanára nakonec přeměnil na supu. Snad nejpravděpodobnější je teorie profesora Prijmaka - Jára Cimrman prý navrhoval, aby si budoucí Český svaz chovatelů dal do svého znaku supu. Jak jistě víte, tento návrh neuspěl a ani odbornost chovatelů supů nenašla na půdě jmenovaného svazu výraznějšího uplatnění.

Den po dni, týden po týdnu vyřezával Jára Cimrman sochy zvířat a šlo mu to podle svědectví pamětníků prý výtečně. Jakkak by ne. Byl umělecky nadaný, vládl slovem i písmem, malířským štětcem i řezbářským dlátem. Do všeho, co konal, se pouštěl s neskonalou vášní, a proto mu to vycházelo. Škoda jen, že původní sochy vytvořené samotným Mistrem ohlodal neúprosný zub času. Obdivovatelé našeho největšího velikána však nenechali vzpomínku na Mistrovo dílo zapadnout. I chopil se šikovný umělec z českého severu patřičného náčiní a vyrobil podle dochovaného vyprávění Járových vrstevníků věrné repliky zvířat, které našeho mimořádného Járu Cimrmána připomínají.

Chcete-li se i vy pokochat krásou Českého středohoří a zároveň půvabnými dřevěnými sochami se zvířecí tematikou, vyrazte na kraj Ústí nad Labem do Vaňova. Líbilo se tam slovu Mistrovi, bude se tam nepochybně líbit i vám.

Do Cimrmanových oblíbených končin slovem a fotoaparátem zabrousila ELIŠKA STEJSKALOVÁ

Popis k fotografiím:

1. Větry a dešti ošlehaná dřevěná cedule dokládající výskyt Járu Cimrmána na pokraji Ústí nad Labem.
2. Harcký kanár předělaný na supu.
3. Toulavý pes Bohouš, který se po Českém středohoří toulal společně s Járrou Cimrmanem.
4. Zřejmě lední medvěd ze hry *Dobytí severního pólu*.

